

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

MARIA POSTU

Borne

Cluj-Napoca, 2020

Cuprins

I. TANDREȚEA GURII DE LUP	7
adn-ul copilăriei	9
atingeri de mătase	17
copiii din flori de ciulin.....	18
exponate	20
gustul evadării	22
note de trecere	24
cămine	26
haina umilinței	28
acuzăție.....	29
II. BORNE.....	31
vietate.....	33
ar putea fi el	35

moștenire	36
refugiu	37
ora de închidere.....	38
portretul infantei.....	39
provocare	40
joben cu zilele libertății mele.....	42
ignorând orice reguli și borne	44
fotografie	46
greșeala destinului.....	47
absență.....	48
pe urmele acelei nopți	49
III. RENUNȚĂRI IMPOSIBILE	51
ușa spre raiul pierdut.....	53
ceva la care n-aș renunța niciodată.....	56
locuință de cinci stele	58
abonament viață-moarte.....	60

teama de a nu-mi pierde anonimatul	61
un strop de ignoranță	62
șovăind	63
ordinea recrutării	65
privire spre abis	66
promisiuni neonorate.....	67
puzzle liric	69
un loc al meu	70
decantare	71
vieți ratate.....	72
orbire	73
sfârșitul vizitei.....	75
tur.....	76
a doua naștere.....	77
confuzii.....	78
câte frunze.....	79

zid nevăzut	81
captivitate în floarea soarelui.....	82
generozitate.....	85
cel pe care l-ai iertat.....	86

I. TANDREȚEA GURII DE LUP

1.

mereu am vrut să revin, dar urmele s-au șters
tot ce-mi amintesc
e o trecere de cale ferată neșemnalizată
unde mulți și-au frânt gâtul
au rămas fără copilărie, singurul bagaj gratuit cu care s-au născut

e apoi un pod ale cărui balustrade s-au rupt sub povara celor ce s-au aruncat
sau doar s-au privit în apele râului până la uitarea de sine,
mereu am vrut să revin acolo,
chiar dacă mi se spune
că urmele podului s-au șters de mult
iar râul nu a devenit niciodată fluviu așa cum visam cândva,
că nu mai poți retrăi niciodată ceea ce n-ai trăit la timp,
terminând de trăit ceea ce nici măcar nu a început la timp

mereu am vrut să revin în locurile acelea ca pe apele
unui lac straniu în care nu m-am contemplat destul și
nu i-am măsurat adâncimea, strălucirea, puterea verdelui crud
de-atâtea ori visam să-l traversez înot, să mă scufund în căutarea

unor cărări pierdute de mult,
am tot visat să las o hartă fidelă a copilăriei mele
în care să revin oricând cu ușurință
am tot sperat să fie găsită și redată proprietarului
care o desenase pierzând-o apoi,
am visat să pot oferi scenariul copilăriei ideale
unui regizor în pană de inspirație
există pe undeva o esență a copilăriei în care crede fiecare adult
sperând s-o păstreze ca pe un unicat,
ca pe o piesă de colecție a cărei valoare crește
odată cu trecerea timpului

copilăria, meridianul rătăcitor, cu orașe care pot fi zărite doar de cei cu vedere specială
aici printre noi se ascunde ea ca un fluture gigantic dintr-o specie dispărută
cu care nu ai voie să zbori și-l ascunzi,
în cea mai primitivă grădină din lume acoperit de iederă și păzit de animale necunoscute
o grădină ale cărei plante se autodevorează când apar vizitatori misterioși
copilăria depistată cu greu la ultima razie medicală
fără șanse de vindecare oferindu-ți mereu un complex de inferioritate
ca un blazon al unui ținut vândut la o casă de licitații clandestină
lăsându-te mereu la dispoziția celor pentru care copilăria este o boală incurabilă
împotriva căreia nu s-au inventat vaccinuri eficiente

e interzis să consumi pastile de maturitate înainte de a ajunge
la destinația înscrisă în codul tău genetic
e interzis să-ți faci vârste false, aseasonându-ți fața cu niște mustăți à la salvador dali
să pozezi în adult plictisit
când copilăria devine o jucărie uzată ascunsă în casa abandonată a bunicilor
când ai ars atâtea etape într-un coș de gunoi ascuns vederii celorlalți
toți simt nevoia să o pipăie, să-și lase amprenta pe ea,
să-i smulgă fire de păr păstrând sub unghii ADN-ul copilăriei,
să se adăpostească sub strălucirea ei de acel dizgrațios tsunami al maturității,
tu însă nu știi niciodată când ai ajuns la capătul unei vârste
și de unde începe borna alteia mai amețitoare și mai derutantă
cu fanioanele și fluturii aceia atrași de luminile ucigașe,
cu parfumurile acelea obscene și
cu licorile colectate de pe trupuri de păpuși abandonate
ar trebui să stea acolo cineva de veghe să oprească
pierderea definitivă din memorie a primei vârste,
cineva transformând în formule matematice bucăți decolorate de copilărie rubikă și
păstrând intacte urmele dinților care au mușcat din ea și gustul sărat de lacrimi

sunt o mână întinsă la intrarea în parc, la gura de metrou
printre boturile mașinilor care mă ating cu tandrețea cu care m-ar sfâșia gura unui lup,
sunt zațul de cafea dintr-o ceașcă spartă
din care nu va mai bea nimeni niciodată
deși cineva mi-a ghicit în el un viitor strălucit
sunt palma desenată pe obrazul unei case ca un graffiti ivit azi-noapte
sunt fântâna aceea țâșnind din mijlocul asfaltului
pe care o evită în ultima secundă șoferii iritați
jetul fierbinte de aer care sufocă alcoolicii goniți de un răsărit fabricat la comandă
cineva aruncă pe geamul autoturismului de lux o barcă de hârtie și râde sporindu-le confuzia
din cealaltă direcție a străzii vin ca la bobotează cu zeci de recipiente din plastic
amatorii de esențe de copilărie din fântâna răsărită în mijlocul străzii

ce căutam oare acolo mă întreb ori de câte ori ascult o sonerie
la o ușă pe care n-o mai deschide nimeni
ce căutam oare acolo
așteptam la intrare sunetul soneriei cineva care să mă observe întrebându-mă
ce caut acolo
locul meu e într-o sală de clasă umedă cu o cană de ceai în mână cu
o coajă de pâine mucegăită pe care mi-o împart generoase furnicile
e doar un copil bolnav de copilărie
lăsați-l să se încălzească auzeam în jurul meu
chiar și atunci când mă rușinam de această maladie
pe care unii n-o cunosc niciodată
se nasc adulți ca și cum ar fi primit un titlu de prinț
și mor adulți fără să aibă șansa să onoreze darul primit la naștere
aștept și acum soneria care să mă cheme în sala de clasă
plină de râsete și glasuri de copii locuite încă de inocență